

The background of the cover is a dramatic illustration. It features a central figure, a warrior in dark, ornate armor with a crown-like helmet, holding a large battle-axe. The warrior stands on a dark, rocky ground. Behind them, several large, dark dragons with orange and red scales are depicted in a fiery, orange-hued sky. The dragons appear to be breathing fire or are part of a larger infernal scene. The overall color palette is dominated by dark reds, oranges, and yellows, creating a sense of fire and danger.

KRONIKY DRAKOLOGŮ

DRAČÍ VĚŠTBA

DUGALD A. STEER

DRAČÍ VĚŠTBA

DRAČÍ VĚŠTBA

KRONIKY

drakologů

Sv. IV

Dugald A. Steer

Ilustroval Nick Harris

Georgině a Jimmymu

Dugald A. Steer

Kolektivu nakladatelství Templar

Nick Harris

Text copyright © Dugald A. Steer, 2012

Cover illustration copyright © David Wyatt, 2013

Interior illustrations copyright © Nick Harris, 2012

Design copyright © The Templar Company Limited, 2012

*Dragonology*TM is a trademark of The Templar Company Limited

First published in the UK in 2012 by Templar Publishing

Translation © Vratislav Kadlec, 2016

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Kroniky drakologů. Dračí věštba

Z anglického originálu *The Dragonology Chronicles. The Dragon Prophecy*

(Templar Publishing, Dorking 2013) přeložil Vratislav Kadlec

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Marie Teplá

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2017

Vydání první

Sazbu zhotovil ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tisk KASICO, a. s., Bratislava

ISBN 978-80-7529-250-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

OBAVY Z NÁVRATU DRAKOMORŮ BYLY NEOPODSTATNĚNÉ

TSSD s úlevou přijala zprávu, že obavy z návratu Řádu rytířů drakomorů byly neopodstatněné. Poté, co někdo zaútočil na doupata dvou členů Dračí společnosti Brythonnie a Tregeagla a poblíž místa činu se našly prsteny s charakteristickou runou D, nabyli starší drakologové dojmu, že tato organizace začala znovu působit. Nicméně nyní již máme jistotu, že útoky měl na svědomí nechvalně známý ničema Ignatius Crook, do té doby pokládáný za mrtvého. Součástí jeho ničemných plánů byl i únos Plamence, Scramasaxina syna, jehož prostřednictvím chtěl Crook vydírat mladé drakology Beatrice a Daniela Cookovy a donutit je, aby mu přinesli Dračí spár. Odhalil, že v katakombách pod Lucernovou věží v londýnském Toweru se nachází ztracený poklad drakomorů, a měl v úmyslu použít artefakt z pokladu TSSD k jeho získání. Crookovy plány byly naštěstí díky statečné akci sourozenců Cookových zmařeny – Beatrice s Danielem získali zpět Plamence i Dračí spár a těsně se jim podařilo uniknout. Totéž ovšem nelze říct o Ignatiu Crookovi. Zemřel totiž poté, co spustil skrytou past a zřítíl se na něj strop podzemí. Jako projev uznání za statečnost udělilo Jeho Veličenstvo královna Viktorie Beatrice a Danielovi titul drakologů první třídy.

NOVÝM DRAČÍM STRÁŽCEM JE IDRAIGIR

Idraigir z Cadair Idrisu se stal novým dračím strážcem. Do úřadu byl uveden při slavnostním dračím obřadu začátkem srpna, na který byli pozváni členové Dračí společnosti i Tajné a starobylé společnosti drakologů. Ceremonie se konala na tajném místě poblíž Wharnclyffu, vedl ji dračí mistr doktor Drake a svědčilo při ní rovněž šest zbývajících členů Rady sedmi draků, kteří slíbili věrnost novému strážci. Obřadu se bohužel kvůli předchozímu zranění nemohla zúčastnit Scramasax z Ben Wyvisu, ačkoliv členové TSSD byli ujištěni, že se zdárně zotavuje. Naštěstí ji mohl coby svědek zastoupit její kurážný syn Plamenec. Nový strážce neztrácel čas a ihned si také zvolil nového učedníka – Erasma, ledovou saň z Thetfordského lesa. Po obřadu se lidé účastníci mohli těšit z úžasné drakologické hostiny ve Wantley Hallu, za níž bychom rádi poděkovali generálovi siru Jacobu Morleymu. TSSD přeje hodně zdaru novému strážci i jeho učedníkovi a doufá, že jejich nástup předznamenává nové období, kdy budou všichni draci moci žít v míru.

POKUD VÁS ZAJÍMÁ PODROBNĚJŠÍ VERZE ZMÍNĚNÝCH
UDÁLOSTÍ, PŘEČTĚTE SI KNIHU
DRAČÍ UČEDNÍK – TŘETÍ SVAZEK KRONIK DRAKOLOGŮ.

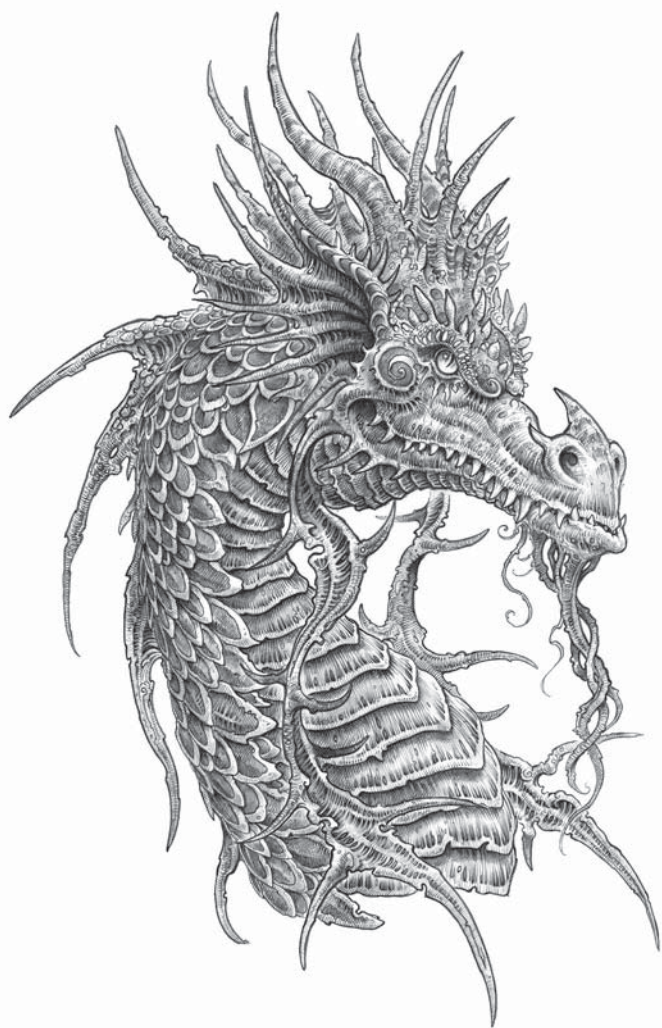

ZTRACENÝ DRAČÍ OSTROV

10 mil = 100 milimetrů

OBSAH

Prolog	13
Kapitola I. – Skotská vysočina	16
Kapitola II. – Tajemství	24
Kapitola III. – Zámek na jezeru	31
Kapitola IV. – Ztracený Dračí ostrov	43
Kapitola V. – Koa	52
Kapitola VI. – Katastrofa	60
Kapitola VII. – Útěk	78
Kapitola VIII. – Spojenec	92
Kapitola IX. – Dračí aréna	112
Kapitola X. – Ztracené město	134
Kapitola XI. – Runový kámen	155
Kapitola XII. – Hrobka v džungli	168
Kapitola XIII. – Dračí linka	181
Kapitola XIV. – Pyramida	194
Kapitola XV. – Třináctý artefakt	207
Kapitola XVI. – Erupce	222
Kapitola XVII. – Erasmovo rozhodnutí	240
Epilog	251

SEZNAM VYOBRAZENÍ

<i>Opodál ve víru sněhových vloček přistál náš dračí učitel Erasmus.</i>	21
<i>„Uvnitř hradu bychom byli odsouzeni k záhubě, musíme prchnout.“</i>	39
<i>„Stůj a odhal své záměry, cizínče, nebo tě roztrhám na kusy!“</i>	51
<i>„Sopka dala vzniknout tomuto ostrovu a sopka jej též zničí!“</i>	69
<i>Přišlo mi, že padáme celou věčnost.</i>	83
<i>„Žije!“</i>	101
<i>„Je to dračí aréna.“</i>	116

SEZNAM VYOBRAZENÍ

<i>Když však doktor Drake spatřil dlouhé řady spících draků, jeho tvář se zachmuřila.</i>	135
<i>„Doufám, že ven vede ještě nějaká další cesta!“</i>	145
<i>„Thorstan přísahá, že se vrátí s vikinskou armádou...“</i>	157
<i>„Chceš-li vstoupit, zámek zahřát stačí...“</i>	176
<i>„Proč tak divně vyplazuje jazyk?“</i>	199
<i>„Selhal jsi. Zabiju je všechny!“</i>	218
<i>„Erasmus přivedl ledové saně!“</i>	226
<i>„Praisich hoyari!“</i>	256

PROLOG

Na pláži, v místech, kde ho vyvrhla bouře, ležel tváří k zemi muž. Jeho rybářskou loď předešlého dne poškodily obrovité vlny a navečer hurikán zahnal plavidlo s ulomeným kormidlem k zlověstnému pobřeží. Ale co to vlastně bylo za pobřeží? Nebylo zakreslené na žádné mapě. Vynořilo se ze tmy, z příboje se zvedaly černé útesy a jejich vrcholky se ztrácely v dešti. Muž ucítil podivný sirnatý zápach mísící se s pachem rozkládajících se chaluh, ale neměl čas o něm hlouběji přemýšlet. Vlny na chvíli odnesly loďku dál do bezpečí, vzápětí ji však znovu vrhly proti skaliskům, ozval se náraz a členové posádky se rozlétli po palubě jak kuželky. Jeden po druhém rybáři klouzali přes palubu, zmučený trup lodi se konečně rozlomil vedví, vlny se přes něj přelily a pohltily jej. Jen jediného muže příboj bezpečně vynesl na břeh. Byl to zázrak. Muž neměl sílu vstát, a tak usnul.

Probudil se za denního světla. Nad ním se tyčila příkrá skalní stěna a vysoko nad zemí, tak vysoko, že se téměř ztráceli z dohledu, kroužili nějací velicí ptáci.

Muž začal šplhat vzhůru. Jakmile zdolal příkrou stěnu, už to šlo vcelku lehce, ačkoliv rozeklané hrany ostrých skal ho řezaly do dlaní. Asi v polovině skalnatého srázu znovu zachytil sirný zápach – připomínal mu zkažená vejce. Když vyšplhal na vrchol útesu, odhalil zdroj toho zápachu – ocitl se na ostrově, v jehož středu dýmala sopka obklopená deštným pralesem. Zdálo se, že dunění a praskání, jehož původ muž nedokázal určit. Zvedl zrak a zadíval se na létající tvory, kteří kroužili kolem vrcholku vulkánu. Mohl si je teď lépe prohlédnout a došlo mu, že to vůbec nejsou ptáci. Žádní ptáci přece nemají šupinaté ocasy a obrovská netopýří křídla. Navzdory útrapám se mu srdce rozbušilo náhlým vzrušením – objevil snad ztracený ostrov, kde dosud přežívají dinosauři?

Mezi skalisky se vynořilo asi stopu dlouhé okřídlené stvoření a zamířilo k němu. Upřelo na muže pronikavý pohled, jako by ho vybízelo, aby je následoval, potom se otočilo a letělo pryč. Nepřipomínalo ani tak dinosaura jako spíš malého dráčka. Muž sebral ze země kámen a vydal se směrem, kterým stvoření zmizelo. Zdolal příkrý svah a zůstal zírat s otevřenou pusou. Před ním se otevírala obrovská jáma, plná obrovských draků, z nichž někteří vlekli těžké povozy, a byla tu také spousta těžce pracujících lidí. Muž sledoval, jak mohutný

bílý drak z plných plic fouká na skalní stěnu, která se ihned pokrývá námrazou. Hned nato přistoupil ke skále černý drak a vychrlil na ni proud ohně, takže kámen popraskal a rozpadl se na šterk, který dělníci vzápětí nakládali na vozíky.

„Zaujal tě ten pohled, cizince?“

Hlas patřil nějaké ženě s lehkým cizím přízvukem. Muž se rychle otočil a spatřil krásnou černovlasou ženu, která v náručí chovala povědomého dráčka. Za ní stála skupinka ozbrojenců, zjevně čekajících na její rozkazy.

Muž pokynul k jámě. „Doteď jsem na draky nevěřil,“ řekl. „Ale je správné nutit je k práci?“

Žena se kousla do rtu a zamračila se. „Jak se opovažuješ?!“ Potom se odmlčela, usmála se a podrbala dráčka na hlavě. „Slony také využívají k práci. Potřebují, aby mi draci pomohli najít něco, co se kdysi dávno ztratilo.“ Dráček v jejím náručí se protáhl jako kočka. „Je to těžká práce, že ano, Flitzi?“ Upírala na muže klidný pohled. „Jednomu při ní vytráví. Mí nebozí draci mají stále hlad.“ Otočila se k ozbrojencům. „Odvedte ho dolů!“ poručila. „Nějaké využití už se pro něj najde.“

Ozbrojenci zamířili s rybářem pryč a skalami se rozlehl ženin smích.

Kapitola I. SKOTSKÁ VYSOČINA

*Pokud se studenti drakologie vydají do terénu, nesmějí se zaleknout
písečné bouře v rozpálené poušti ani blizardu v ledové Arktidě –
musejí zůstat drakology bez ohledu na roční dobu.*

– Dr. Ernest Drake, Vzpomínky na život s draky, 1919

Děšť ohladil okraje stopy a v srdčité prohlubni uprostřed se udělala loužička, ale cvičené oko rozpoznalo nezaměnitelný otisk dračí tlapy. Vpředu byly mělké rýhy po třech dlouhých drápech a jediný dráp na patě vyryl do vlhkého písku hlubokou prohlubeň. Rychle jsem se postavil, pokynul jsem sestře a zase jsem se sehnul k zemi. Beatrice zamířila ke mně – lem sukně vlekla po zemi jako mokrý mop a při každém kroku se ozvalo hlasité čvachtnutí.

„Jak to, že jsem si toho nevšimla?“ zvolala a nevěřicně kroutila hlavou.

„Myslím, že je ještě čerstvá,“ prohlásil jsem.

„To bych neřekla, okraje už jsou dost porušené.“

„To je tím deštěm.“ Ukázal jsem na střed stopy.
„Nemůže tu být dlouho, jinak by už byla plná vody.“

Beatrice se sehnula, aby si otisk lépe prohlédla.
„Určitě není nablízku, Danieli. Necítím síru.“

Znal jsem pronikavý dračí pach stejně dobře jako Beatrice a sestra měla pravdu. Když jsme teď našli první stopu, bylo snadné najít i další. Vypadalo to, že drak šel po pěšině asi padesát yardů a potom zamířil mezi stromy vpravo. Položil jsem Beatrice ruku na rameno. „Proč by drak takhle riskoval odhalení a nechával stopy přímo na cestě?“

„Možná myslel, že je smyje déšť?“

„Spíš je to past a číhá na nás někde za rohem,“ řekl jsem.

Sešli jsme z cesty a opatrně jsme se vydali mezi stromy do kopce. Všímal jsem si sešlapaného vřesu a na kmenech borovice jsme objevili čerstvé rýhy. Drak si tam zřejmě brousil drápy a poté pokračoval vzhůru křovinatým svahem a po skalnatém úbočí k vrcholku hory. Jak jsme stoupali, déšť po chvíli přešel ve vířící sníh, ale před ostrým větrem nebylo kam se schovat. Zahlédl jsem, že nám něco přelétá vysoko nad hlavou, a zašátral jsem po dalekohledu.

„To není drak, ne?“ ozvala se Beatrice.

„Ne, to je káň. Vidím proužky na ocase. Ale kam letí v tomhle počasí?“

Netrvalo dlouho a došli jsme k hromadě zkrva-vených kostí a cárů vlny. Byly to zbytky oběda a podle otisků po zubech se dalo soudit, že tu hodoval nějaký drak. Silné kosti rozlouskl jak ořechy.

Beatrice se sehnula k ovčím ostatkům a napřáhla ruku. Jakmile se však dotkla vlny, ihned ucukla a zalapala po dechu.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Ta vlna je úplně zmrzlá,“ řekla Beatrice. „Čekala jsem, že bude ještě teplá, vypadá to, že drak před chvílí dojedl.“

Opatrně jsem zvedl cár ovčí vlny. Byl tak zmrzlý, že to bylo jako sáhnout na kus ledu.

„To vypadá na mrazivý dech!“ dovtípila se Beatrice.

Přikývl jsem. Když jsem zvedl zrak, všiml jsem si tmavého otvoru mezi skalisky pod vrcholem hory, která se rychle halila do bílého závoje.

„Podívej, Beo!“ zvolal jsem. „Ústí jeskyně!“

Beatrice se přikrčila a stáhla mě k sobě dolů. „Podíváme se, jestli je někdo doma,“ špitla.

S větrem v zádech jsme ve vánici doklopýtali

k úpatí skaliska a našli jsme tam další hromadu kostí. V tom, že dračí doupě nemůže být daleko, nás utvrdil silný závan síry. Cítil jsem, jak mi buší srdce.

„Vzala jsi s sebou nějakou cennost?“ zašeptal jsem s nadějí v hlase.

Beatrice nervózně zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že cennost máš tentokrát vzít ty.“

„Nemohl jsem nic najít.“ Provinile jsem na sestru pohlédl.

Beatrice si založila ruce na prsou. „A co tvoje dračí píšťalka? Mohla by to být otázka života a smrti.“

Nahmatal jsem řetízek na krku. Píšťalka byla vzácným darem od mistra chungwejského chrámu a přivezl jsem si ji až z daleké Číny. Udělal bych cokoli, abych se jí nemusel vzdát. Beatrice dostala vlastní píšťalku, ale zcela určitě by se jí nevzdala. Rozhodně ne kvůli tomu, že jsem s sebou nevzal příspěvek k dračímu pokladu, ačkoliv jsem to měl na starost...

Chvilí jsem přemýšlel a potom mě něco napadlo.

„Dám mu hádanku,“ řekl jsem.

„Anglicky, nebo dracky?“ zeptala se ostražitě Beatrice. Věděla, že v dračtině nejsem zdaleka tak dobrý jako ona.

„Anglicky,“ prohlásil jsem odhodlaně. Vykročil

jsem ke skalní průrvě a odkašlal jsem si, abych na sebe draka upozornil. Z hloubi jeskyně jsem zaslechl tlumený řev – nebyl to však sytý, hluboký řev, jaký jsem očekával. A ke svému překvapení jsem zaslechl ještě hlas nějakého postaršího muže, který šeptal: „Pšt, Plamenče!“

Podíval jsem se na Beatrice a zjistil jsem, že sestra hledí s otevřenou pusou k obloze. Ohlédl jsem se právě včas, abych viděl, jak na zem dopadl okřídlený stín a opodál ve víru sněhových vloček přistál náš dračí učitel Erasmus. Složil bělostná křídla na šupinatý hřbet, zpražil nás pohledem a hlasitě si povzdechl.

„Jste mrtví!“ prohlásil a podrážděně švihl ocasem. „Oba jste mrtví! Nemůžete to provést pořádně? Pojďme dovnitř.“

Byla úleva ukrýt se v tom strašném počasí do závětrí suché jeskyně. Doktor Ernest Drake – jehož hlas jsem před chvílkou zaslechl a od kterého jsme se v oboru drakologie naučili téměř všechno, co jsme znali – na nás čekal u ohně s horkým čajem a povzbuzujícím úsměvem. Plamenec, dráček, o kterého jsme se starali od vylíhnutí, k nám hned radostně vyrazil a div nás nepovalil na zem. Erasmus se prosmýkl ústím jeskyně a posadil se. Nepřestával vrtět hlavou.